

ORDONANȚA CURȚII (Camera a șaptea)

19 decembrie 2008 *

În cauza C-551/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Verwaltungsgerichtshof (Austria), prin decizia din 22 noiembrie 2007, primită de Curte la 11 decembrie 2007, în procedura

Deniz Sahin

împotriva

Bundesminister für Inneres,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul A. Ó Caoimh, președinte de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues (raportor) și J. Klučka, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul R. Grass,

Curtea urmând să se pronunțe prin ordonanță motivată, conform articolului 104 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Ordonanță

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56, rectificări în JO 2004, L 229, p. 35, JO 2005, L 197, p. 34, și JO 2007, L 204, p. 28, denumită în continuare „directiva”), a articolelor 18 CE și 39 CE, precum și a dreptului fundamental la respectarea vieții de familie.

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Sahin, de naționalitate turcă, pe de o parte, și Bundesminister für Inneres (Ministerul federal de Interne), pe de altă parte, privind refuzul de eliberare a unui permis de ședere permanent.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

- 3 Potrivit articolului 1 din directivă:

„Prezenta directivă stabilește:

- (a) condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre de către cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora;
- (b) dreptul de ședere permanentă pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora;

- (c) restrângerile drepturilor menționate la literele (a) și (b) pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică.”

4 Articolul 2 din directivă prevede:

„În sensul prezentei directive:

1. prin «cetățean al Uniunii» se înțelege orice persoană având cetățenia unui stat membru;

2. prin «membru de familie» se înțelege:
 - (a) soțul;

 - (b) partenerul cu care cetățeanul Uniunii a contractat un parteneriat înregistrat, în temeiul legislației unui stat membru, dacă, potrivit legislației statului membru gazdă, parteneriatele înregistrate sunt considerate drept echivalente căsătoriei și în conformitate cu condițiile prevăzute de legislația relevantă a statului membru gazdă;

(c) descendenții direcți în vârstă de cel mult 21 de ani sau care se află în întreținerea sa, precum și descendenții direcți ai soțului sau ai partenerului, conform definiției de la litera (b);

(d) ascendenții direcți care se află în întreținere și cei ai soțului sau ai partenerului, conform definiției de la litera (b);

3. prin «stat membru gazdă» se înțelege statul membru în care se deplasează un cetățean al Uniunii în scopul de a-și exercita dreptul la liberă circulație și ședere.”

5 Articolul 3 din directivă prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică oricărui cetățean al Uniunii care se deplasează sau își are reședința într-un stat membru, altul decât cel al cărui resortisant este, precum și membrilor familiei sale, conform definiției de la articolul 2 punctul 2, care îl însoțesc sau i se alătură.

(2) Fără a aduce atingere vreunui drept individual de liberă circulație și ședere pe care persoanele în cauză îl pot avea în nume propriu, statul membru gazdă facilitează, în conformitate cu legislația sa internă, intrarea și șederea următoarelor persoane:

- (a) orice alți membri de familie, indiferent de cetățenia lor, care nu se încadrează în definiția de la articolul 2 punctul 2 și care, în țara din care au venit, se află în întreținerea sau sunt membri ai gospodăriei cetățeanului Uniunii care beneficiază de dreptul de ședere cu titlu principal sau dacă din motive grave de sănătate este necesară în mod imperativ îngrijirea personală a membrului familiei de către cetățeanul Uniunii;
- (b) partenerul cu care cetățeanul Uniunii are o relație durabilă, atestată corespunzător.

Statul membru gazdă întreprinde o examinare amănunțită a situației personale și justifică refuzul acordării dreptului de intrare sau ședere acestor persoane.”

6 Articolul 6 din directivă prevede:

„(1) Cetățenii Uniunii au dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pe o perioadă de cel mult trei luni fără nici o altă condiție sau formalitate în afara cerinței de a deține o carte de identitate valabilă sau un pașaport valabil.

(2) Dispozițiile alineatului (1) se aplică și membrilor de familie care dețin un pașaport valabil, care nu au cetățenia unui stat membru și care îl însoțesc pe cetățeanul Uniunii ori se alătură acestuia.”

7 Potrivit articolului 7 alineatele (1) și (2) din directivă:

„(1) Toți cetățenii Uniunii au dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pentru o perioadă mai mare de trei luni în cazurile în care:

- (a) sunt lucrători care desfășoară activități salariate sau activități independente în statul membru gazdă sau
- (b) dispun de suficiente resurse pentru ei și pentru membrii familiilor lor, astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în cursul șederii și dețin asigurări medicale complete în statul membru gazdă sau
- (c) — sunt înscrși într-o instituție privată sau publică, acreditată sau finanțată de către statul membru gazdă pe baza legislației sau practicilor sale administrative, cu scopul principal de a urma studii, inclusiv de formare profesională și
 - dețin asigurări medicale complete în statul membru gazdă și asigură autoritatea națională competentă, printr-o declarație sau o altă procedură echivalentă la

propria alegere, că posedă suficiente resurse pentru ei înșiși și pentru membrii de familie, astfel încât să nu devină o povară pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în timpul perioadei de ședere sau

(d) sunt membri de familie care însoțesc ori se alătură unui cetățean al Uniunii care îndeplinește el însuși condițiile menționate la litera (a), (b) sau (c).

(2) Dreptul de ședere prevăzut la alineatul (1) se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, în cazul în care însoțesc ori se alătură cetățeanului Uniunii în statul membru gazdă, cu condiția ca cetățeanul Uniunii să îndeplinească condițiile menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c)."

8 Articolul 9 din directivă are următorul cuprins:

„(1) Statele membre eliberează un permis de ședere membrilor familiei unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru, în cazul în care perioada planificată de ședere depășește trei luni.

(2) Termenul pentru prezentarea cererii de acordare a permisului de ședere este de cel puțin trei luni de la data sosirii.

(3) Nerespectarea cerinței de a solicita un permis de ședere poate face persoana respectivă pasibilă de sancțiuni nediscriminatorii și proporționale.”

9 Articolul 10 din directivă prevede:

„(1) Dreptul de ședere al membrilor de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru se confirmă prin eliberarea unui document intitulat «Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii», în termen de cel mult șase luni de la data la care aceștia prezintă cererea. O confirmare a depunerii cererii pentru permisul de ședere se eliberează imediat.

(2) Pentru eliberarea permisului de ședere, statele membre solicită prezentarea următoarelor documente:

- (a) un pașaport valabil;
- (b) un document care să ateste existența unei relații de familie sau a unui parteneriat înregistrat;
- (c) certificatul de înregistrare sau, în absența unui sistem de înregistrare, orice altă dovadă că cetățeanul Uniunii pe care îl însoțesc sau căruia i se alătură își are reședința în țara membră gazdă;

- (d) în cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) literele (c) și (d), documente care să dovedească îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta dispoziție;

[...]”

10 Articolul 27 alineatele (1) și (2) din directivă prevede:

„(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului capitol, statele membre pot restrânge libertatea de circulație și de ședere a cetățenilor Uniunii și a membrilor lor de familie, indiferent de cetățenie, pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice.

(2) Măsurile luate din motive de ordine publică sau siguranță publică respectă principiul proporționalității și se întemeiază exclusiv pe conduita persoanei în cauză. Condamnările penale anterioare nu pot justifica în sine luarea unor asemenea măsuri.

Conduita persoanei în cauză trebuie să constituie o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală.”

11 Articolul 35 din directivă prevede:

„Statele membre pot adopta măsurile necesare pentru a refuza, anula sau retrage orice drept conferit prin prezenta directivă, în caz de abuz de drept sau fraudă, precum căsătoriile de conveniență. Orice măsură de acest fel este proporțională și supusă garanțiilor procedurale prevăzute la articolele 30 și 31.”

Reglementarea națională

12 Articolul 1 alineatul 2 din Legea privind stabilirea și șederea (Niederlassungs- und Aufenthaltsgesetz, BGBl. I, 100/2005, denumită în continuare „NAG”), în versiunea sa aplicabilă în acțiunea principală, prevede:

„Prezenta lege federală nu se aplică în cazul străinilor care

1. au dobândit permisul de ședere în temeiul Legii privind azilul din 2005 [Asylgesetz 2005], BGBl. I nr. 100 sau în temeiul dispozițiilor anterioare privind dreptul de azil, cu excepția dispozițiilor contrare prevăzute de prezenta lege federală.

[...]”

13 Articolul 51 din NAG prevede:

„Cetățenii din SEE care își exercită dreptul la liberă circulație și ședere mai mult de trei luni pe teritoriul federal au dreptul de a se stabili dacă:

1. sunt lucrători care desfășoară activități salariate sau independente în Austria;
2. dețin asigurări medicale pentru ei înșiși și pentru membrii familiilor lor și dispun de resurse suficiente pentru a se întreține, astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială în cursul șederii lor sau
3. urmează studii sau o formare în cadrul unei școli sau al unei instituții private sau publice, recunoscute din punct de vedere juridic, și îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 2.”

14 Articolul 52 din această lege prevede:

„Membrii de familie ai unui cetățean al SEE care se bucură de un drept la liberă circulație (articolul 51), care sunt la rândul lor cetățeni ai SEE, au dreptul de a se stabili dacă sunt:

1. soțul;

[...]

și însoțesc sau se alătură acestui cetățean al SEE.”

15 Potrivit articolului 54 alineatul 1 din NAG:

„Membrii de familie ai cetățenilor din SEE care se bucură de un drept la liberă circulație (articolul 51), care nu sunt la rândul lor cetățeni ai SEE, și care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 52 punctele 1-3, au dreptul de a se stabili. La cerere, li se eliberează un permis de ședere permanent pe o durată de 10 ani. Această cerere trebuie formulată în cel mult trei luni de la data stabilirii.”

16 Potrivit articolului 19 din Legea privind azilul din 1997 (Asylgesetz 1997, BGBl. I, 76/1997):

„(1) Solicitanții de azil aflați pe teritoriul federal [...] beneficiază de un drept de ședere provizoriu, cu condiția să nu fie necesar să li se respingă cererea pe motiv de lucru judecat. [...]

[...]

(3) Solicitanților de azil care beneficiază de un drept de ședere provizoriu li se remite din oficiu un document care să ateste un astfel de drept. [...]

[...]”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

¹⁷ Din decizia de trimitere rezultă că domnul Sahin a intrat în Austria la 15 iunie 2003, formulând o cerere de azil la 3 octombrie 2003. Întrucât această cerere nu a făcut obiectul unei decizii definitive, persoana interesată beneficiază de un drept de ședere temporar în temeiul Legii privind azilul din 1997.

¹⁸ La 22 aprilie 2006, domnul Sahin s-a căsătorit cu o resortisantă germană. Potrivit informațiilor furnizate de instanța de trimitere, aceștia gospodăreau împreună cel puțin de la data de 10 octombrie 2003 și au locuit cu copilul comun de la nașterea acestuia la 19 iulie 2005.

¹⁹ Prevalându-se de căsătoria sa, domnul Sahin a solicitat, la 29 mai 2006, eliberarea unui permis de ședere permanent în temeiul articolului 54 din NAG. Landeshauptmann Austria de Sud a respins această cerere în temeiul articolului 1 alineatul 2 punctul 1 din NAG.

20 Prin decizia din 14 martie 2007, Bundesminister für Inneres a respins acțiunea formulată de domnul Sahin împotriva deciziei pronunțate de Landeshauptmann din Austria de Sud. Potrivit Bundesminister für Inneres, NAG și, prin urmare, articolul 54 din această lege, nu este aplicabil persoanei interesate, din cauza dreptului de ședere provizoriu de care aceasta beneficiază în temeiul legislației privind dreptul de azil. În plus, soția germană a domnului Sahin, care, conform propriilor afirmații, „trăiește în Austria de trei ani” și exercită o activitate profesională, și-ar fi exercitat dreptul la liberă circulație la o dată la care domnul Sahin era deja stabilit în Austria, astfel încât condiția prevăzută la articolul 52 ultima teză din AG, care impune ca membrul de familie să însoțească sau să se alăture persoanei care își exercită dreptul la liberă circulație, nu ar fi îndeplinită. În această privință, Bundesminister für Inneres a făcut trimitere și la articolul 7 alineatul (2) din directivă.

21 Domnul Sahin a formulat o acțiune împotriva deciziei Bundesminister für Inneres la Verwaltungsgerichtshof, care a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) a) Articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatul (1) litera (d) și articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2004/38 [...] trebuie interpretate în sensul că se referă și la membrii de familie, în înțelesul articolului 2 punctul 2 din directivă, care au ajuns în statul membru gazdă (articolul 2 punctul 3 din directivă) în mod independent de un cetățean al Uniunii și care nu au dobândit calitatea de membru de familie sau nu au început viața de familie cu cetățeanul Uniunii decât odată ajunși în acest stat membru?

b) În măsura în care este incidentă situația de mai sus, este important și faptul că membrul de familie are reședința legală în statul membru gazdă în momentul în care acesta dobândește calitatea de membru de familie sau începe o viață de familie? În caz afirmativ, faptul că dreptul său de ședere decurge numai din statutul său de solicitant de azil este suficient pentru a îndeplini condiția unei reședințe legale?

c) În măsura în care din răspunsurile la prima întrebare literele a) și b) rezultă că directiva nu conferă un drept de ședere unui membru de familie al cărui drept de ședere decurge «doar din statutul de solicitant de azil, care a ajuns în statul membru gazdă în mod independent de un cetățean al Uniunii și care nu a dobândit calitatea de membru de familie sau nu a început viața de familie cu acest cetățean al Uniunii decât odată ajuns în acest stat membru: se poate considera, fără a ține seama de cele de mai sus, că articolul 18 CE, respectiv articolul 39 CE, în lumina dreptului fundamental la respectarea vieții de familie, conferă un drept de ședere într-o situație în care membrul de familie are reședința de aproape patru ani în statul membru gazdă și este căsătorit de un an cu un cetățean al Uniunii cu care conviețuiește de aproximativ trei ani și jumătate și cu care are un copil în vârstă de douăzeci de luni?

2) Articolul 9 alineatul (1) și articolul 10 alineatul (1) din directivă se opun unei reglementări naționale potrivit căreia membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu au cetățenia unui stat membru și beneficiază de un drept de ședere în temeiul dreptului comunitar, în special în aplicarea articolului 7 alineatul (2) din directivă, nu pot obține un permis de ședere («Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii») pentru singurul motiv că sunt (în mod provizoriu) autorizați să aibă reședința în acest stat în temeiul legislației statului membru gazdă privind dreptul de azil?”

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

22 Conform articolului 104 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură, atunci când o întrebare adresată cu titlu preliminar este identică cu întrebarea asupra căreia Curtea s-a pronunțat deja sau atunci când răspunsul poate fi în mod clar dedus din jurisprudență, Curtea, după ascultarea avocatului general, poate oricând să se

pronunțe prin ordonanță motivată în cuprinsul căreia se face trimitere la hotărârea precedentă sau la jurisprudența pertinentă.

23 Curtea apreciază că această prevedere este aplicabilă în prezenta acțiune.

Cu privire la prima întrebare literele a) și b)

24 Prin intermediul primei întrebări literele a) și b), instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatul (1) litera (d) și articolul 7 alineatul (2) din directivă trebuie interpretate în sensul că se referă și la membrii de familie care au ajuns în statul membru gazdă în mod independent de un cetățean al Uniunii și care nu au dobândit calitatea de membru de familie sau nu au început viața de familie cu cetățeanul Uniunii decât odată ajunși în acest stat membru. Instanța de trimitere ar dori să știe în plus dacă este important faptul că membrul de familie are reședința legală în statul membru gazdă în momentul în care acesta dobândește calitatea de membru de familie sau începe o viață de familie și, în caz afirmativ, dacă este suficient pentru a îndeplini condiția unei reședințe legale faptul că dreptul său de ședere decurge numai din statutul său de solicitant de azil.

25 Articolul 3 alineatul (1) din directivă prevede că aceasta se aplică oricărui cetățean al Uniunii care se deplasează sau își are reședința într-un stat membru, altul decât cel al cărui resortisant este, precum și membrilor familiei sale, conform definiției de la articolul 2 punctul 2, care îl însoțesc sau i se alătură.

26 Articolele 6 și 7 din directivă, referitoare la dreptul de ședere de cel mult trei luni și, respectiv, la dreptul de ședere pentru o perioadă mai mare de trei luni, impun de asemenea ca membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu au cetățenia unui stat membru „să îl însoțească” sau „să i se alăture” acestuia din urmă în statul membru gazdă pentru a beneficia de un drept de ședere în acest stat.

27 În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 iulie 2008, Metock și alții (C-127/08, Rep., p. I-6241, punctele 87 și 88), Curtea a statuat că niciuna dintre aceste dispoziții nu impune ca cetățeanul Uniunii să fi întemeiat deja o familie în momentul în care se deplasează în statul membru gazdă pentru ca membrii familiei sale, resortisanți ai unor țări terțe, să poată beneficia de drepturile instituite prin directivă și că, prevăzând că membrii familiei cetățeanului Uniunii se pot alătura acestuia în statul membru gazdă, legiuitorul comunitar a admis, dimpotrivă, posibilitatea ca acest cetățean al Uniunii să nu întemeieze o familie decât după ce și-a exercitat dreptul la liberă circulație.

28 Pe de altă parte, la punctul 93 din această hotărâre, Curtea s-a pronunțat în sensul că termenii „membrii familiei [unui cetățean al Uniunii] care îl însoțesc”, prevăzuți la articolul 3 alineatul (1) din directivă, îi vizează în același timp pe membrii familiei unui cetățean al Uniunii care au intrat împreună cu acesta din urmă în statul membru gazdă și pe cei care locuiesc cu el în respectivul stat membru, fără ca, în acest al doilea caz, să fie necesar să se facă distincția după cum resortisanții unor țări terțe au intrat în respectivul stat membru înainte sau după cetățeanul Uniunii ori înainte sau după ce au devenit membri ai familiei acestuia.

29 La punctul 95 din Hotărârea Metock și alții, citată anterior, Curtea a precizat că, din momentul în care resortisantul unei țări terțe, membru al familiei unui cetățean al Uniunii, are, în temeiul directivei, dreptul de intrare și de ședere în statul membru gazdă, acest stat nu poate să restrângă respectivul drept decât cu respectarea articolelor 27 și 35 din directivă.

- 30 Din cuprinsul punctului 96 din aceeași hotărâre rezultă că respectarea articolului 27 menționat se impune, în special, în cazul în care statul membru dorește să sancționeze resortisantul unei țări terțe pentru că a intrat și/sau a locuit pe teritoriul său cu încălcarea normelor naționale în materie de imigrare, înainte de a deveni membru al familiei unui cetățean al Uniunii.
- 31 Este evident că unei persoane precum domnul Sahin, care, înainte de a dobândi calitatea de membru de familie al unui cetățean al Uniunii, era în mod provizoriu autorizat să aibă reședința pe teritoriul unui stat membru potrivit legislației acestui stat membru în așteptarea unei decizii privind cererea de azil, nu îi este opozabil articolul 27 din directivă numai pentru acest motiv.
- 32 Astfel cum s-a pronunțat Curtea la punctul 99 din Hotărârea Metock și alții, citată anterior, resortisantul unei țări terțe, soț al unui cetățean al Uniunii care locuiește într-un stat membru a cărui cetățenie nu o deține, care însoțește sau se alătură acestui cetățean al Uniunii, beneficiază de dispozițiile directivei menționate, oricare ar fi locul și data căsătoriei lor, precum și oricare ar fi modul în care acest resortisant al unei țări terțe a intrat în statul membru gazdă.
- 33 În lumina acestor considerații, trebuie să se răspundă la prima întrebare literale a) și b) că articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatul (1) litera (d) și articolul 7 alineatul (2) din directivă trebuie interpretate în sensul că se referă și la membrii de familie care au ajuns în statul membru gazdă în mod independent de un cetățean al Uniunii și care nu au dobândit calitatea de membru de familie sau nu au început viața de familie cu acest cetățean al Uniunii decât odată ajunși în acest stat membru. În această privință, nu este important că membrul de familie are în mod provizoriu reședința în statul membru gazdă în temeiul legislației privind dreptul de azil din acest stat în momentul în care acesta dobândește calitatea de membru de familie sau începe o viață de familie.

Cu privire la prima întrebare litera c)

- 34 Având în vedere răspunsul la prima întrebare literele a) și b), nu trebuie să se răspundă la prima întrebare litera c). Astfel, această întrebare a fost adresată numai pentru cazul în care directiva trebuie interpretată în sensul că nu se acordă un drept de ședere unui membru de familie care se află în situația reclamantului din acțiunea principală.

Cu privire la a doua întrebare

- 35 Astfel cum s-a arătat la punctul 32 din prezenta ordonanță, Curtea s-a pronunțat la punctul 99 din Hotărârea Metock și alții, citată anterior, în sensul că resortisantul unei țări terțe, soț al unui cetățean al Uniunii care locuiește într-un stat membru a cărui cetățenie nu o deține, care însoțește sau se alătură acestui cetățean al Uniunii, beneficiază de dispozițiile directivei.
- 36 După cum rezultă din răspunsul la prima întrebare literele a) și b), o persoană în situația domnului Sahin beneficiază de un drept de ședere în temeiul articolului 7 alineatul (2) din directivă.
- 37 Din articolul 9 alineatul (1) și din articolul 10 alineatul (1) din directivă rezultă că permisul de ședere este documentul care confirmă dreptul de ședere pentru o perioadă mai mare de trei luni al membrilor de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru.

38 Articolul 10 alineatul (2) din directivă enumeră în mod limitativ documentele care pot fi solicitate de la resortisanții unei țări terțe, membri de familie ai unui cetățean al Uniunii, spre a fi prezentate statului membru gazdă pentru eliberarea permisului de ședere (a se vedea printre altele Hotărârea Metock și alții, citată anterior, punctul 53).

39 A refuza unei persoane aflate în situația domnului Sahin beneficiul permisului de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii numai pentru motivul că cel interesat este autorizat doar provizoriu să aibă reședința în acest stat potrivit legislației statului membru gazdă privind dreptul de azil ar echivala cu adăugarea unei condiții suplimentare la cele enumerate exhaustiv la articolul 10 alineatul (2) din directivă.

40 În această situație, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 9 alineatul (1) și articolul 10 din directivă se opun unei reglementări naționale potrivit căreia membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu au cetățenia unui stat membru și beneficiază de un drept de ședere în temeiul dreptului comunitar, în special în aplicarea articolului 7 alineatul (2) din directivă, nu pot obține un permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii pentru singurul motiv că sunt autorizați în mod provizoriu să aibă reședința în acest stat în temeiul legislației statului membru gazdă privind dreptul de azil.

Cu privire la cheltuielile de judecată

41 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

- 1) **Articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatul (1) litera (d) și articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretate în sensul că se referă și la membrii de familie care au ajuns în statul membru gazdă în mod independent de un cetățean al Uniunii și care nu au dobândit calitatea de membru de familie sau nu au început viața de familie cu acest cetățean al Uniunii decât odată ajunși în acest stat membru. În această privință, nu este important că membrul de familie are în mod provizoriu reședința în statul membru gazdă în temeiul legislației privind dreptul de azil din acest stat în momentul în care acesta dobândește calitatea de membru de familie sau începe o viață de familie.**
- 2) **Articolul 9 alineatul (1) și articolul 10 din Directiva 2004/38 se opun unei reglementări naționale potrivit căreia membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu au cetățenia unui stat membru și beneficiază de un drept de ședere în temeiul dreptului comunitar, în special în aplicarea articolului 7 alineatul (2) din această directivă, nu pot obține un permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii pentru singurul motiv că sunt autorizați în mod provizoriu să aibă reședința în acest stat în temeiul legislației statului membru gazdă privind dreptul de azil.**

Semnături